

drugie dyrektywy, polegającemu na zapewnieniu organom nadzorczym „całkowitej niezależności”. Pomijając różnice pomiędzy nadzorem prawnym, merytorycznym i służbowym, wszystkie formy nadzoru stanowią naruszenie postulowanej przez dyrektywę niezależności.

Z punktu widzenia celu dyrektywy prawodawca wspólnotowy uznał całkowitą niezależność za konieczną dla efektywnego wykonania funkcji nadanych organom nadzorczym na podstawie art. 28 dyrektywy. Koncept „całkowitej niezależności” wyjaśnia również historia powstania przepisu. Również z punktu widzenia systematyki dyrektywy wymóg „całkowitej niezależności” organów nadzorczych państw członkowskich spójnie wpisuje się w dotychczasowy dorobek Wspólnoty w dziedzinie prawa ochrony danych osobowych. Ponadto art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymaga również, aby stosowanie przepisów dotyczących ochrony danych osobowych „podlega[ło] kontroli niezależnego organu”.

Realizowana przez Republikę Federalną Niemiec koncepcja względnej niezależności, a zatem niezależności organu nadzorczego jedynie od kontrolowanego podmiotu, nie może zostać uznana za zgodną już to z jednoznacznym, obszernym brzmieniem dyrektywy, które ustanawia wymóg „całkowitej niezależności”. Ponadto w przypadku wykładni dokonywanej przez Republikę Federalną Niemiec drugie zdanie art. 28 ust. 1 byłoby całkowicie pozbawione sensu. Odrzucić należy również argumentację, w myśl której art. 95 WE, jako podstawa prawna dyrektywy i zasada pomocniczości oraz zasada proporcjonalności sugerują zwężającą wykładnię wymogu „całkowitej niezależności”. Trybunał orzekł już, że dyrektywa została przyjęta w ramach odnośnej kompetencji organów prawodawczych i że zakazane jest dokonywanie zwężającej wykładni jej przepisów w odniesieniu do stanów faktycznych niemających charakteru spraw gospodarczych. Ponadto przywoływany przepis nie wykracza ponad to, co niezbędne dla osiągnięcia celu realizowanego przez dyrektywę w zgodzie z art. 95 WE i zasadą pomocniczości.

(¹) Dz.U. L 281, str. 31.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (izba druga) wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-348/03 Koninklijke Friesland Foods NV (dawniej Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 22 listopada 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-519/07 P)

(2008/C 37/11)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet i S. Noë)

Druga strona postępowania: Koninklijke Friesland Foods NV (dawniej Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji (¹) i obciążenie Koninklijke Friesland Foods NV (zwanej dalej KFF) kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji oraz kosztami niniejszego postępowania;
- Pomocniczo: uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim przyznaje on prawa na rzecz podmiotów gospodarczych innych niż Koninklijke Friesland Foods NV, która w dniu 11 lipca 2001 r. wystąpiła do niderlandzkich organów podatkowym z wnioskiem o zastosowanie spornego systemu pomocy oraz oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji, w zakresie odnoszącym się do przyznania praw na rzecz innych niż Koninklijke Friesland Foods NV podmiotów gospodarczych, które w dniu 11 lipca 2001 r. wystąpiły z wnioskiem o zastosowanie systemu pomocy będącego przedmiotem sporu.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo wspólnotowe:

- (i) uznając, że KFF posiada legitymację do wniesienia skargi, bowiem w przypadku jej uwzględnienia mogłaby ona wystąpić do władz niderlandzkich z żądaniami dotyczącymi systemu CFA (zaskarżony wyrok, pkt 58-73);
- (ii) uznając, że decyzja dotyczy KFF bezpośrednio i indywidualnie (zaskarżony wyrok, pkt 93-101);
- (iii) stwierdzając nieważność decyzji, na podstawie okoliczności, które nie były znane Komisji i nie musiały być jej znane w chwili podjęcia decyzji, a mianowicie konkretna sytuacja KFF (zaskarżony wyrok, pkt 141-143);
- (iv) po pierwsze, uznając błędnie za bezsporne — a tym samym udowodnione — twierdzenie o zasadniczym znaczeniu dla toku rozumowania Sądu (błędnie stwierdzając, że Komisja nie kwestionowała tego, że skarżąca przyjęła rozwiązania rachunkowe i podjęła decyzje finansowe i gospodarcze, które nie mogły zostać zmienione w terminie 15 miesięcy, zaskarżony wyrok, pkt 137);

po drugie, uznając, że przedsiębiorstwo, które jedynie złożyło wniosek o skorzystanie z systemu pomocy może powoływać się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań (zaskarżony wyrok, pkt 125-140);

- (v) uznając, że KFF może powoływać się na zasadę równości (zaskarżony wyrok, pkt 149 i 150);

(vi) pomocniczo: wyłączając skutki zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim przyznaje on prawa innym niż KFF podmiotom gospodarczym (zaskarżony wyrok, tenor, pkt 1).

(¹) Decyzja Komisji 2003/515/WE z dnia 17 lutego 2003 r. w sprawie systemu pomocy wprowadzonego przez Niderlandy na rzecz przedsiębiorstw prowadzących międzynarodową działalność finansową (Dz.U. L 180, str. 52).

który co do zasady odpowiada art. 56 WE. Sytuacja spółek norweskich lub islandzkich, które mają udział w kapitale spółki niderlandzkiej, jest bowiem obiektywnie porównywalna do sytuacji spółki niderlandzkiej o takim samym udziale. Przepisy niderlandzkie nie znajdują uzasadnienia. Wprawdzie państwa członkowskie mogą podejmować środki w celu zapobieżenia nadużyciom, jednakże muszą one być proporcjonalne ze względu na zamierzony cel, co w tym przypadku nie ma miejsca.

(¹) Dz.U. L 1 z dnia 3.1.1994.

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-521/07)

(2008/C 37/12)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: P. van Nuffel i R. Lyal)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie zwalniając dywidend wypłacanych spółkom mającym siedzibę w Norwegii lub Islandii z poboru podatku od dywidend na tych samych warunkach, co dywidendy wypłacane spółkom niderlandzkim, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 40 Porozumienia EOG;

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z niderlandzkimi przepisami podatkowymi podatek od dywidend nie podlega pobraniu, gdy spółka niderlandzka wypłaca dywidendę innej spółce mającej siedzibę w Niderlandach, która posiada co najmniej 5 % udziałów w spółce wypłacającej dywidendę. Natomiast podatek od dywidend podlega pobraniu, gdy spółka otrzymująca dywidendę ma siedzibę w Norwegii lub Islandii, chyba że spółka ta posiada co najmniej 25 % (Norwegia) lub 10 % (Islandia) udziałów w niderlandzkiej spółce wypłacającej dywidendę.

Komisja jest zdania, że niderlandzkie przepisy podatkowe ustanawiają w ten sposób nierówne traktowanie pomiędzy spółkami mającymi siedzibę w Norwegii lub Islandii a spółkami mającymi siedzibę w Niderlandach. Stanowi to ograniczenie swobodnego przepływu kapitału pomiędzy Niderlandami a Norwegią oraz Islandią, które narusza art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (¹) (Porozumienie EOG) — przepis,

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 22 listopada 2007 r. — Dinter GmbH przeciwko Hauptzollamt Düsseldorf

(Sprawa C-522/07)

(2008/C 37/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dinter GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Düsseldorf

Pytania prejudycjalne

1. Czy uwagę dodatkową 5b) do działu 20 Nomenklatury Scalonej (¹) należy interpretować w ten sposób, że pod pojęciem soków owocowych z dodatkiem cukru rozumie się również soki owocowe, które wprawdzie faktycznie nie zawierają dodatku cukru, lecz, w przypadku których zawartość dodanego cukru jest pod względem obliczeniowym ustalana na podstawie uwagi dodatkowej 5a) do działu 20 Nomenklatury Scalonej?
2. Czy uwagę dodatkową 5b) do działu 20 Nomenklatury Scalonej należy interpretować w ten sposób, że użyte tam określenie „sok owocowy w jego naturalnym stanie” jest za pomocą sformułowania „otrzymany z owoców lub z rozcieńczenia skoncentrowanego soku” jedynie bliżej objaśniane, faktycznie jednak ma zastosowanie do wszystkich rodzajów soków owocowych (niesfermentowanych i niezawierających dodatku alkoholu) w każdym stanie ich przedstawienia?